

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/116/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210686
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5612210686.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/222/2012-65 zo dňa 22. mája 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Vychádzal z toho, že navrhovateľ nepreukázal existenciu základných atribútov zodpovednosti odporcu; prioritne danosť nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom na to, že exekučným titulom v dotknutej exekučnej veci (sp. zn. 7Er/575/2009) bol rozhodcovský rozsudok, zdôraznil povinnosť exekučného súdu (vyplývajúcu aj z „európskeho“ práva) vykonať prieskum súladu vymáhaného plnenia s dobrými mravmi a zákonom o spotrebiteľských úveroch. Takýto postup bol/je spojený s nevyhnutnými procesnými úkonmi exekučného súdu a náležitým právnym posúdením, ktoré činnosti vyžadujú primeraný čas; osobitne, ak súdy prejednávajú a rozhodujú (pri obmedzenom množstve súdnych zamestnancov) tisíce exekučných vecí. Okresný súd za zavádzajúce označil tiež tvrdenie navrhovateľa o „omeškaní“ pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie viac ako 410 dní; dňa 29.7.2009 požiadal súdny exekútor o vydanie poverenia a exekučný súd o predmetnej žiadosti rozhodol 20.1.2010. S poukazom na nepreukázanie porušenia právnej povinnosti odporcom okresný súd nezisťoval vznik škody ani kauzálny nexus.

V súvislosti s návrhom navrhovateľa na prerušenie konania uviedol, že predmetné podanie bolo vykonané elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, pričom nedošlo k jeho doplneniu v písomnej forme (eventuálne ústne do zápisnice), z ktorého titulu sa naň neprihliada. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v spore úspešnému odporcovi právo na ich náhradu nepriznal, lebo trovy konania nevyčísli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov protistrany, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich

tvrdení. Tvrdil, že okresný súd ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu; v dôsledku čoho vykonal pojednávanie, na ktorom v neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýkal, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Osobitne zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu, mal okresný súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Taktiež označil meritórne rozhodnutie za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania; súčasne však uvádzal, že o takomto návrhu nebolo ani rozhodnuté.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu, bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Vo vzťahu k vecnému posúdeniu uplatneného nároku odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa viacero omylov - napr. konštatovanie, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil.

Podľa navrhovateľa okresný súd ignoroval všetky tvrdenia o vzniku škody z titulu celkových administratívnych výdajov. V tejto časti považoval jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nakoľko je skutkový základ danej veci jedinečný, je neakceptovateľné, keď súd svoje rozhodnutie odôvodní úplne rovnakými vetami ako v iných rozhodnutiach, v rámci ktorých vystupuje identický navrhovateľ a odporca. Odvolateľ tiež nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti zapríčinil dlžník - povinný. V spojitosti s uplatnenou nemajetkovou ujmou podľa odvolateľa okresný súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

V konaní navrhovateľ hodlal prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, predložiť dôkaz o výške majetkovej škody, okresný súd však dokazovanie neprípustne skrátil, pričom navrhovateľa nepočul ani podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Zároveň ale tvrdil, že predmetný znalecký posudok predložil a okresný súd dotknutý dôkaz nevykonal.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Zásada kontradiktórnosti pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, avšak svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť.

Termín pojednávania v súdnej veci (na deň 22.5.2015) prvostupňový súd určil 10.5.2015 a právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené dňa 13.5.2015. Dňa 14.5.2015 bol konajúceму súdu doručený elektronickým podaním návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky“. Okresný súd správne (§ 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p.) vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý, čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní vylúčeného sudcu a neprihliadaní na návrh na prerušenie konania. Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup dôsledne nevyužil, čo však v konkrétnostiach súdnej veci nepredstavuje vadu (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Okresné súdy (minimálne v obvode Krajského súdu v Žiline) v absolútne drvivej väčšine prípadov neakceptujú všeobecné formulárové návrhy (čo v plnej miere platí i o obsahu dotknutého podania) navrhovateľa na odročenie pojednávania.

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo už dňa 27.3.2014 doručené vyjadrenie odporcu vo veci samej. Tým je vyvrátená zásadná odvolacia námietka navrhovateľa o tom, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany. Taktiež už v úvodnom štádiu pojednávania veci bol

poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. (predmetnú písomnosť prevzal dňa 4.12.2013). Vzhľadom na to, že okresný súd nepovažoval za preukázanú základnú podmienku zodpovednosti odporcu (nesprávny úradný postup) bolo neúčelné vykonávať akékoľvek dokazovanie týkajúce sa výšky škody, resp. nemajetkovej ujmy.

Bezpredmetnou je námietka odvolateľa o neprípustnom konaní vylúčeného sudcu. Zodpovedá totiž doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevylúčení. Odvolateľ ani v žiadosti o odročenie pojednávania a ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu.

Nenáležitým je tiež tvrdenie odvolateľa o predčasnosti meritórneho rozhodnutia z dôvodu nevyčkania na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Navrhovateľ dotknutý procesný návrh vykonal elektronickým podaním, avšak bez zaručeného elektronického podpisu a predmetné podanie v lehote predpokladanej § 42 ods. 1 O.s.p. nedoplnil. Nadväzne je vecne správnym záver okresného súdu o neprihliadaní na takéto podanie (bližšie napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Ndc 6/2011 z 15.4.2011).

Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, v ktorej navrhovateľ na jednej strane vytyka okresnému súdu vykonanie pojednávania, zároveň však tvrdí, že bolo neprípustné rozhodnúť bez jeho nariadenia. Neopodstatnenými sú tiež tvrdenia odvolateľa, že okresný súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením obsahu exekučného spisu sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš 7Er/573/2009, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 1 z opaku - označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (jeho str. 6, 7).

Právnej úprave nezodpovedajúcou je i požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Bez ohľadu na to, že v súdnej veci sa odporca vyjadril, samotné nevyjadrenie sa nepochybné bez ďalšieho neznamená povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Odvolateľ rezignoval na relevantnú reakciu na ktorýkoľvek z nosných dôvodov (t.j. predovšetkým na záver o nepreukázaní porušenia povinnosti odporcom; o potrebe aplikácie spotrebiteľskej ochrany i v exekučnom konaní a s tým spojenými nevyhnutnými úkonmi exekučného súdu), na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie. Dôsledky takéhoto postupu idú výlučne na ťarchu odvolateľa a musia nevyhnutne viesť k potvrdeniu meritórneho rozhodnutia.

Zároveň platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacie námietky spočívajúce v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, resp. „že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník“ nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami okresného súdu. Ide o zjavné pochybenia odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Námietka navrhovateľa o potrebe skúmania momentu, kedy bolo poverenie súdnemu exekútorovi doručené, neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu. Predovšetkým však ide o novú skutočnosť, ktorá je neprípustným odvolacím dôvodom (§ 205a O.s.p.).

Nenáležitým je napokon tvrdenie navrhovateľa o odôvodnení rozsudku formulárovým spôsobom. Práve ním predložené odvolanie je totiž svojou vyššie opísanou zmätočnosťou, ako aj odôvodneniu rozsudku nekorešpondujúcim obsahom ilustráciou nenáležitého šablónovitého/typového podávania odvolaní. V protiklade s uvedeným, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia. Okresný súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, procesnú situáciu v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval aplikované právne normy a svoje závery primerane vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal.

Odvolacie dôvody navrhovateľa boli teda neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Napadnutý rozsudok preto vo veci samej potvrdil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním bezprostredne nenapadnutý, ale od meritórneho rozhodnutia závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods.1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.